

Kamarit

Tuvassa lepäsivät jo kaikki makeassa unessa, ainoastaan emäntä valvoi kiukkuisena kammarin sängyssä, odottaen miestänsä. Mutta Lauri, koska hän oli atrioinnut, astui vihdoin kammariinsa, josta taasen äkeä vihuri pieksähti häntä vastaan. Eukkohan siellä vuoteeltansa kiljahteli, pisti vallan kiivasta » kikakakaa» miehellensä, räiskyi kuin tuli kuivassa katajassa »tuon köllin kirotusta kuhnailemisesta metsän korvissa». Äänetönnä liikkui ukko, riisui päältänsä, viritti nysänsä ja kallistui lopulta vuoteellensa akkansa viereen, joka lakkaamatta torelti ja ärhenteli. Mutta koska nyt piippu oli poltettu pohjaan asti, asetti Lauri sen varokkaasti vaiheillensa alas lattialle, nihkaisi peittoa ylemmäs hieman ja lausui sitten lujalla äänellä: »oleppas jo vaiti, siunaa itseäs ja nuku Herran nimeen hyvän sään aikana; muista: hyvän sään aikana». Vaikeni silloin toraisa vaimo, vaikka ponnistelikin sydän hänen povessansa; ja niin hän temmaisten vihaisesti peittoa puoleensa, vihdoin nukkui ja samoin mies hänen vieressänsä.

Aleksis Kivi, Seitsemän veljestä (14. luku)